

WILLEM DE MÉRODE

SIMEON

Heb Gij tòch mijn stramme leden
Met uw zonneliflijkheden

 Koesterend, uw knecht herkend,
Kind, dat in mijn arm geheven,
U gewillig aan het leven
 Van de grijze wereld went?

O mijn moedeloze hopen!
Jaren kwamen en verkropen,
 Wijl Gij niet verschenen waart,
Regen, die de dorre landen
Uit de steenen hemelwanden
 Met uw spaden vol verklaart.

Die zijn dorst met melk verheugde,
Ongevraagd, van moedervreugde
 Bloost uw kommerbleeke wang.
Voorgevoelt gij het vermoeden,
Hoe Hij boven u zal bloeden,
 Smeekend om den edikstang?

Langzaam dooven zich de zonnen,
Trager borrelen de bronnen,
 Onontkoombaar groeit Zijn nacht,
Aarde en hemel en uw leven
Zal de groote dood doorbeven,
 Tot Hij alles heeft volbracht.

WILLEM DE MÉRODE

Kind, dat met alwetende oogen
't Grondelooze en hemelhooge
 Wezen van de ziel doorspeurt,
Laat uw knecht nu gaan in vrede,
Geef uw kleinen glimlach mede,
 Waarom God ons zalig keurt.